

havde grundet i nogle hundrede Aar, tog ogsaa han sig en Dag Menneskeskikkelse paa og gav sig til at præke paa Torvene. For med al sin Kløgt kan Djævelen jo aldrig hitte paa noget selv. Det bliver altid bare til „Bøf paa en anden Maade“, som man siger. Og Maaden . . . ja, det var hans gamle Kneb, det var Fornægtelsen! Saa begyndte han da med at fornægte sin egen Eksistens. Satan var bare en Sagnfigur, og Helvede kunde man grine af, det var ikke andet end et snedigt Munkepaafund. Og hvad Vorherre angik . . . o, saa var han saadan et elskeligt gammelt Skrog, som bare forlangte, at man ikke rent slog Haanden af ham. Han rigtig frydede sig, naar vi Mennesker sang vore Glædessange paa den fra Verdens Skabelse kendte Melodunte:

Gud ske Lov og Pris,
min Nabo har mistet sin Gris!“

Han maatte igen have sit Lommetørklæde frem; men der var nu bleven ganske stille rundtom. En usikker og bekymret Forlegenhed havde forplantet sig til alle. Kun Enslev sad smilende med Armene paa Brystet og syntes paa sin egen Vis interesseret. Da Jørgen Mosegaard engang gjorde Mine til at skride ind, havde han forhindret det. Synligt for alle beskyttede han med en Haandbevægelse paany Talerstolens Frihed.

„Det kan ikke undre nogen, der kender Menneskene, at Satan fik Held med sin List. Der blev Tilløb til den Forkyndelse! Der blev et Menighedsliv, som man aldrig havde kendt Mage til! Og nu var Spillet vundet for den gamle Løgner og Trøldmand. Da Pilgrimmen kom tilbage, var der ingen, der kendte ham igen. Han stod ved Dørene og spurgte: „Hvor er dit sønderknuste Hjerte? Hvor er de Taarer, du har grædt over dig selv? Hvor er din Angst og dine vaagne Nætters Sukke?“ Men Folk forstod ham ikke og sagde: „Hvad staar han og snakker om? Pak dig, gamle Mand! Den Slags Sager har vi ikke her. Vi er glade og frejdige Mennesker, og nu skal vi hen i Bedehuset og se Lysbilleder og drikke Sukkerlade!“

„Se, det var nu bare en Historie. Jeg vil nu gerne have Lov til at fortælle om en lille Oplevelse, jeg havde idag paa Vejen